

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601. факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ С0034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про зміну раніше повідомленої підозри

м. Київ

«26» жовтня 2023 року

Слідчий 2 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України лейтенант юстиції Бугай Юлія Романівна, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань №22023000000001029 від 09.10.2023, встановивши наявність достатніх доказів для зміни раніше повідомленої підозри Стебівко О.І. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, керуючись положеннями статтями 2, 36, 40, 42, 45, 276, 277, 278, 279 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Стебівко Олені Іванівні, 23 травня 1966 року народження, громадянці України, уродженці Російської Федерації, зареєстрованій за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, Чорноморський район, смт. Чорноморське, вул. Адмірала Лазарева, буд. 2а, кв. 3

про зміну підозри у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, а саме добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Стебівко О.І.:

Досудовим розслідуванням встановлено, що згідно з Конституцією України, Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів Збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і

Російською Федерацією (далі – російська федерація, рф) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади рф та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації (далі – зс рф), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умісел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та зс рф вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців зс рф, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим) і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та рф, створення і фінансування непередбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії рф території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів зс рф.

У подальшому військовослужбовцями зс рф здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для рф рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Так, 06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнято незаконну постанову № 1702-6/14 «Про проведення загальнокримського референдуму».

Вищевказаною постановою Верховна Рада АР Крим постановила увійти до складу російської федерації як суб'єкт російської федерації та провести 16 березня 2014 року загальнокримський референдум (включаючи місто Севастополь).

Цією ж Постановою Верховної Ради АР Крим затверджено текст бюлетеня для голосування на загальнокримському референдумі 16 березня 2014 року і тимчасове положення про загальнокримський референдум, утворено Комісію Автономної Республіки Крим із проведення загальнокримського референдуму.

Указом виконувача обов'язків Президента України від 07 березня 2014 року № 261/2014 зупинено дію вказаної постанови як такої, що не відповідає Конституції та законам України. Крім того, Конституційний Суд України своїм рішенням від 14 березня 2014 року № 2-рп/2014 визнав неконституційною

зазначену постанову Верховної Ради АР Крим, оскільки нею порушено конституційний принцип територіальної цілісності України, а парламент Криму вийшов за межі своїх повноважень. Конституційний Суд України визнав дану постанову такою, що суперечить основоположним принципам суверенності та територіальної цілісності держави, закладеним у міжнародно-правових актах, зокрема принципу взаємної поваги до суверенної рівності кожної держави, що включас політичну незалежність, можливість зміни кордонів відповідно до міжнародного права мирним шляхом і за домовленістю.

Верховна Рада АР Крим незаконною постановою «Про Декларацію про незалежність АР Крим і міста Севастополя» від 11 березня 2014 року № 1727-6/14 затвердила Декларацію про незалежність АР Крим і міста Севастополя, спільно прийняту депутатами Верховної Ради АР Крим та Севастопольської міської ради.

Рішенням Конституційного Суду України від 20 березня 2014 року № 3-рп/2014 вказано постанову визнано неконституційною у зв'язку з тим, що затвердження такої декларації не належить до повноважень Верховної Ради АР Крим і суперечить статтям 2, 8, 132, 133, 134, частині 2 статті 135, статтям 137, 138 Конституції України, а також є порушенням положень статті 73, пункту 2 частини першої статті 85 Основного закону України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму».

Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «Декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» - «Республікою Крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року № 296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «Верховної Ради АР Крим» прийняли Постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а також Постанову 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якою вищим органом влади «Республіки Крим» є «Державна рада Республіки Крим».

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між рф та «Республікою Крим» про приєднання до рф «Республіки Крим» та утворення у складі рф нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням конституційного суду рф визнаний таким, що відповідає конституції рф, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума рф, а 21 березня 2014 року - рада федерації федеральних зборів рф, відтак цей «Договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

20 березня 2014 року державна дума федеральних зборів рф прийняла федеральний закон № 36-ФЗ «Про ратифікацію Договору між російською

федерацією і Республікою Крим про прийняття до російської федерації Республіки Крим та утворення у складі російської федерації нових суб'єктів» та погодила супутній до «Договору» Федеральний конституційний Закон № 6-ФКЗ «Про прийняття до російської федерації Республіки Крим та утворення у складі російської федерації нових суб'єктів – Республіки Крим і міста федерального значення Севастополя».

21 березня 2014 року рада федерації федеральних зборів рф на позачерговому засіданні своєю постановою № 68-СФ також погодила ратифікацію цього «Договору», а крім того, постановою № 69-СФ прийняла супутній до «Договору» Федеральний конституційний закон щодо утворення в рф двох нових суб'єктів – «Республіки Крим» і «міста федерального значення Севастополя».

21 березня 2014 року прийнятий Закон рф № 6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до рф «Республіку Крим» та утворені в складі рф нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до рф з дати підписання «Договору» (ст. 1 Закону рф № 6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» прийняла «Конституцію Республіки Крим» як суб'єкта рф.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Таким чином, представниками влади рф здійснена окупація частини території України - Автономної Республіки Крим і м. Севастополя та спроба легітимізувати указані дії.

Наведені вище факти тимчасової окупації та анексії російською федерацією території АР Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року по теперішній час, широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав, у зв'язку з чим достовірно відомі Стебівко Олені Іванівні, 23 травня 1966 року народження (далі – Стебівко О.І.).

Здійснюючи підривну діяльність проти України, рф утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади рф, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади рф та недопущення контролю України над цією територією.

Федеральним Законом рф №154-ФЗ від 23 червня 2014 року «О создании судов Российской Федерации на территориях Республики Крым и города федерального значения Севастополя и о внесении изменений в отдельные законодательные акты Российской Федерации» створено систему судів на території «Республіки Крим», зокрема, незаконно створено так званій «Черноморский районный суд» (далі – Чорноморський районний суд).

Стебівко О.І., будучи громадянкою України, яка в установленому законом порядку не припиняла громадянство України, будучи з 14 грудня 2000 року суддею Чорноморського районного суду АР Крим, звільнена 19 квітня 2016 року з вказаної посади постановою Верховної Ради України №1215-VII, достовірно знаючи про кримінальну відповідальність за колабораційну діяльність,

передбачену Кримінальним кодексом України, перебуваючи у нестановленому досудовому розслідуванням місці, у нестановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 31 березня 2023 року, отримала від представників держави-агресора – російської федерації пропозицію та прийняла рішення добровільно зайняти посаду голови суду в незаконному судовому органі – Чорноморському районному суді.

Стебівко О.І., маючи умисел на зайняття посади у судовому органі, створеному на тимчасово окупованій території, та реалізуючи його, розуміючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, а також негативні наслідки, що можуть настати внаслідок їх реалізації, усвідомлюючи здійснення відкритої збройної агресії рф, яка розпочалась 24 лютого 2022 року повномасштабним вторгненням військ рф на територію України, підтримуючи рішення та дії держави-агресора, діючи з ідеологічних та корисливих мотивів, з метою зайняти посаду голови суду в незаконному судовому органі Чорноморському районному суді, створеному на території смт. Чорноморське в тимчасово окупованому АР Крим, та в подальшому здійснювати «правосуддя» на окупованій території України від імені іноземної держави – рф, погоджуючись на пропозицію представників держави-агресора – російської федерації, у відповідності до вимог закону Закону російської федерації від 26 червня 1992 року «О статусе судей в российской федерации», перебуваючи у нестановленому досудовому розслідуванням місці та час, але не пізніше 31 березня 2023 року, подала необхідний пакет документів на призначення на вищевказану посаду.

Указом президента російської федерації №226 від 31 березня 2023 року «О назначении судей федеральных судов и о представителях Президента Российской Федерации в квалификационных коллегиях судей субъектов Российской Федерации» Стебівко О.І. призначено головою Чорноморського районного суду, строком на 6 років.

Стебівко О.І., займаючи посаду голови Чорноморського районного суду, маючи достатній рівень спеціальних знань і професійного досвіду розпочав здійснювати «правосуддя» на окупованій частині України – АР Крим від імені іноземної держави – рф, керуючись її матеріальним та процесуальним правом, перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим за адресою Чорноморського районного суду по вул. Кірова, буд. 19 в смт. Чорноморське Автономної Республіки Крим, після призначення на вищевказану посаду по теперішній час виносила судові рішення у різних категоріях судових справ, чим забезпечила становлення та зміцнення окупаційної влади рф шляхом утворення і функціонування незаконно створених окупаційних органів судової влади рф на окупованій території України, в порушення вимог ст. 65 Конституції України, якою передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України.

Таким чином, громадянка України Стебівко О.І. добровільно зайняла посаду голови в незаконному судовому органі, створеному на тимчасово окупованій території України, а саме на тимчасово окупованій російською федерацією території АР Крим.

На підставі викладеного, Стебівко Олена Іванівна підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, а саме: добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території.

Слідчий 2 відділу 3 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
лейтенант юстиції

Юлія БУГАЙ

« П О Г О Д Ж Е Н О »

Прокурор першого відділу управління
організації і процесуального керівництва
досудовим розслідуванням та підтримання
публічного обвинувачення у кримінальних
провадженнях органів безпеки Департаменту
нагляду за додержанням законів органами безпеки
Офісу Генерального прокурора

Іван СТОЛЯР

Одночасно, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виносяться (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилини «__» _____ 2023 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилини «__» _____ 2023 року

Захисник: _____

Письмове повідомлення про підозру вручив:

**Слідчий 2 відділу 3 управління
досудового розслідування**

**Головного слідчого управління СБ України
лейтенант юстиції**

Юлія БУГАЙ